

ตัวแปรภาษาในงานวิจัย

2.1 ตัวแปร (variable)

ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงตัวแปรที่เกี่ยวข้องที่เป็นตัวกำหนดให้ภาษาพูดและภาษาเขียนในภาษาฝรั่งเศสต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยได้ยึดถือ ความหมายของตัวแปรตามที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ได้ให้คำจำกัดความไว้ในหนังสือ คำจำกัดความศัพท์ในภาษาศาสตร์สังคมว่า "ตัวแปร หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่ อาจเปลี่ยนแปลงหรือมีลักษณะและคุณสมบัติต่างไปจากเดิม หรือเบี่ยงเบน จากบรรทัดฐาน เราใช้คำว่า ตัวแปร เมื่อมีหลายสิ่งที่มีสัมพันธ์กัน และ แต่ละ สิ่งที่สามารถแปรได้ ต่างก็เป็นตัวแปร ตัวแปรอาจหมายถึงสิ่งใดก็ตามที่ อาจทำให้ลักษณะหรือคุณสมบัติของอีกสิ่งหนึ่งเปลี่ยนแปลง หรือ แตกต่างไป จากเดิม ตัวแปรเช่นนี้เรียกว่า ตัวแปรอิสระ ส่วนตัวแปรที่เปลี่ยนแปลงลักษณะ ตามตัวแปรอิสระ เรียกตัวแปรตาม" (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2532 : 45)

2.2 รูปแปร (variant)

นอกจากตัวแปรจะเป็นปัจจัยสำคัญที่เป็นตัวกำหนดให้ภาษาพูด และ ภาษาเขียนในภาษาฝรั่งเศสต่างกัน ในแต่ละตัวแปรยังแบ่งเป็นรูปแปร ต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้ยึดความหมายของคำว่า "รูปแปร" ตามความหมายที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ได้ให้ไว้ในหนังสือเล่มเดียวกันดังนี้ รูปแปร หมายถึง "รูปหนึ่งรูปใด ที่มีลักษณะหรือส่วนประกอบบางประการที่แตกต่างจากอีกรูปหนึ่ง และยังถือได้ว่าทั้ง 2 รูป เป็นสมาชิกของสิ่งเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ทั้ง colour และ color เป็นรูปแปร 2 รูป ของการเขียนคำที่แปลว่า "สี"

ในภาษาอังกฤษ คำอ่าน "เพด-บุ-รี" และ "เพด-ชะ-บุ-รี" เป็นรูปแปร
 2 รูปของการออกเสียงคำว่า เพชรบุรี รูปแปรในภาษาบางรูปถือว่าเป็น
 มาตรฐานมากกว่ารูปอื่น ๆ เช่น การออกเสียงคำว่า ปรับปรุง มีรูปแปร
 3 รูป คือ "ปรับปรุง" "ปลັบปลุง" และ "ปับปุง" รูปแรกถือว่าเป็น
 มาตรฐาน ส่วนอีก 2 รูปถือว่าเป็นไม่มาตรฐาน" (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์,
 2532 : 87)

ดังนั้นก่อนที่ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ในบทอื่น ๆ ต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึง
 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยฉบับนี้ซึ่งใน 1 ตัวแปร อาจมีรูปตัวแปรต่าง ๆ
 ประกอบอยู่ด้วย ดังนี้

2.3 ตัวแปรภาษาที่เกี่ยวข้องในงานวิจัย

2.3.1 ประโยคปฏิเสธ (la négation)

ผู้วิจัยกำหนดให้ประโยคปฏิเสธเป็นตัวแปรภาษาตัวหนึ่ง ที่มี
 รูปแปร 2 รูป เพื่อจำแนกภาษาพูด และ ภาษาเขียน ซึ่งผู้วิจัยจะอธิบาย
 ความหมายของประโยคปฏิเสธก่อนจึงจะกล่าวถึงรูปแปรในประโยคปฏิเสธ

ประโยคปฏิเสธเป็นประโยคที่เราปฏิเสธ ไม่ยอมรับ บอกปิด
 ประโยคบอกเล่า หรือกล่าวได้ว่าประโยคบอกเล่าเปลี่ยนเป็นประโยคปฏิเสธ
 ได้ตามที่ Jean Dubois และ René Lagane ได้กล่าวไว้ในหนังสือ La
 Grammaire du Français ว่า

"Une phrase négative est une phrase où on
 nie une affirmation : On dit alors que la
 phrase déclarative affirmative subit une
 transformation négative" (Jean Dubois et René
 Lagane : 1987 : 163)

ในไวยากรณ์ส่วนใหญ่มักแบ่งประโยคปฏิเสธออกเป็น 2 ประเภท คือ ประโยคปฏิเสธที่ใช้รูป *ne + verbe + pas* และอีกประเภท คือ การปฏิเสธเฉพาะกลุ่มคำนามซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมในประโยค ซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงรายละเอียดดังนี้

ประเภทที่ 1 : ประเภททั่วไป

ประโยคปฏิเสธประเภททั่วไปคือประโยคปฏิเสธที่ใช้รูป *ne + verbe + pas* ถ้าใช้ประโยคปฏิเสธ โดยเปลี่ยนจากประโยคบอกเล่ามาเป็นประโยคปฏิเสธ เราจะเติม *adverbe ne...pas* ลงไปในประโยคบอกเล่า โดยให้ *ne...pas* ขนานกริยา โดยการขนานให้ถือเป็นหลักว่า ต้องขนานกริยาตัวผัน หรือ กริยาตัวที่เปลี่ยนรูปตามบุรุษ และ พจน์ของประธานในประโยคนั้น กล่าวคือ ถ้าใช้ *temps simple* คือ จะมีกริยาตัวเดียวที่ผัน ไม่มีกริยาช่วย จะใช้รูป

ne + verbe + pas

ตัวอย่าง

Jean aime les voyages. (Jean ชอบการเดินทาง)

กริยา

เมื่อเป็นปฏิเสธจะเติม *ne...pas* ขนานกริยา

Jean n'* aime pas les voyages. (Jean ไม่ชอบการเดินทาง)

กริยา

(จาก *La nouvelle Grammaire du Français* : 163)

* คำว่า *ne* เมื่อเจอกับสระ a ในคำกริยา aime จึงต้องลดรูปเป็น *n'*

ถ้าใช้ temps composé คือมีกริยาช่วยจะใช้รูป
ne + auxiliaire + pas + participe passé

ตัวอย่าง J' ai fait cela. (ฉันทำสิ่งนั้นแล้ว)
auxiliaire participe passé

เมื่อเป็นประโยคปฏิเสธ

Je n' ai pas fait cela. (ฉันไม่ได้ทำสิ่งนั้น)
auxiliaire participe passé

(จาก La nouvelle Grammaire du Français : 163)

ตามกฎไวยากรณ์ในประโยคปฏิเสธถ้ามี un une des จะต้อง
เปลี่ยนเป็น de

ตัวอย่าง ประโยคบอกเล่า

: Les enfants mangent des légumes.
เด็ก ๆ ทานผัก

ประโยคปฏิเสธ

: Les enfants ne mangent pas de légumes.
เด็ก ๆ ไม่ทานผัก

ยกเว้นประโยคที่ใช้ v.être ไม่ต้องเปลี่ยน un une des เป็น de เช่น
ตัวอย่าง

ประโยคบอกเล่า

: C'est une cuisine. (นี่คือห้องครัว)

: Ce n'est pas une cuisine. (นี่ไม่ใช่ห้องครัว)

(จากภาษาฝรั่งเศสรวม ม4-5-6)

ในกรณีที่เป็นการปฏิเสธของคำกริยาที่ไม่ได้ผัน (infinitif)
ตำแหน่งของ ne...pas จะวางไว้ยู่หน้า infinitif ตัวนั้น

ตัวอย่าง : ประโยคบอกเล่า

Je vous demande de me déranger.

infinitif

(ฉันขอร้องคุณให้รบกวนฉัน)

: ประโยคปฏิเสธ

Je vous demande de ne pas me déranger.

infinitif

(ฉันขอร้องคุณไม่ให้รบกวนฉัน)

(จาก La nouvelle Grammaire du Français)

นอกจากนี้ยังมีส่วนขยาย (adverbes) ตัวอื่น ๆ ที่ใช้ในการปฏิเสธ
นอกเหนือ ne...pas ที่มีความหมายปฏิเสธมาก หรือน้อยลดหลั่นกันลงไป
ดังต่อไปนี้

ne...pas = ไม่

ne...plus = ไม่อีก

ne...jamais = ไม่เลย

ne...point = ไม่ (ใช้น้อย ในปัจจุบันถือเป็นคำโบราณ)

ne...guère = ไม่บ่อยไม่มากนัก

ตัวอย่าง

- Cet endroit n'est plus fréquenté.

(สถานที่นี้ไม่มีผู้มาเที่ยวอีกแล้ว)

- Il n'y a plus de place dans l'autobus.

(ไม่มีที่นั่งในรถโดยสารประจำทางอีกแล้ว)

- Il n' a jamais l' occasion de quitter le pays.
(เขาไม่มีโอกาสออกนอกประเทศเลย)
- Il ne porte jamais de cravates en laine.
(เขาไม่ใช้เน็คไทขนสัตว์เลย)
- Je ne vais guère au cinéma.
(ฉันไม่ได้ดูภาพยนตร์บ่อยนัก)
- Il ne veut point écrire.
(เขาไม่ต้องการเขียน)
(จากไวยากรณ์ฝรั่งเศสฉบับดวงกมล Grammaire française)

ประเภทที่ 2 : ประโยคปฏิเสธเฉพาะกลุ่มคำนาม

ถ้าการปฏิเสธนั้นเป็นการปฏิเสธเฉพาะกลุ่มคำนาม ซึ่งทำหน้าที่เป็นประธาน หรือ กรรม ในประโยค เราใช้

ne + un déterminant négatif (aucun, aucune)

หรือ

ne + pronom négatif (personne, rien)

ne...aucun (เพศชาย)+คำนามเพศชาย = ไม่สักหนึ่งเดียว

ne...aucune (เพศหญิง)+ คำนามเพศหญิง = "

ne...rien = ไม่สักอันเดียว

ne...personne = ไม่สักคนเดียว

ตัวอย่าง

ประโยคบอกเล่า : Il a fait un effort (เขาได้พยายาม)

ประโยคปฏิเสธ : Il n' a fait aucun effort
(เขาไม่พยายามสักอย่างเดียว)

ประโยคบอกเล่า : J' attends quelqu' un (ฉันรอใครคนหนึ่ง)

ประโยคปฏิเสธ : Je n' attends personne (ฉันไม่รอใครเลย)

ประโยคบอกเล่า : Je vois quelque chose (ฉันเห็นบางสิ่งบางอย่าง)

ประโยคปฏิเสธ : Je ne vois rien (ฉันไม่เห็นอะไรเลย)

จาก La nouvelle grammaire du Français

ดังนั้นจะเห็นว่ารูปปฏิเสธนั้นมีหลายรูป แต่สามารถสรุปได้ว่าจะมี ne เป็นตัวหลัก แล้วตามด้วยรูปแปรต่าง ๆ ที่แตกต่างกันออกไปตามความหมายดังนี้

ne + รูปแปรต่าง ๆ

1. ne + pas
2. ne + plus
3. ne + jamais
4. ne + point
5. ne + guère
6. ne + aucun (aucune)
7. ne + rien
8. ne + personne

อย่างไรก็ตามในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะประโยคปฏิเสธประเภททั่วไปโดยใช้รูปแบบ ne + verbe + pas เพื่อมิให้ขอบเขตของงานวิจัยกว้างจนเกินไป

ดังนั้นในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงกำหนดรูปแบบปฏิเสธ 2 รูปแบบด้วยกัน คือ

รูปแบบที่ 1 คือ ne + verbe + pas
และ รูปแบบที่ 2 คือ verbe + pas

และผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า รูปแบบที่ 1 ปรากฏในภาษาเขียน ส่วนรูปแบบที่ 2 ปรากฏในภาษาพูด

2.3.2 ประโยคคำถาม (L' interrogation)

ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะรูปประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ แต่เพียงอย่างเดียว โดยกำหนดให้ประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ เป็นตัวแปรภาษาในงานวิจัยฉบับนี้

อรรถย ชาติรัตน์กุล ได้กล่าวถึงประโยคคำถาม แบบตอบรับ-ปฏิเสธ ในงานวิจัยเรื่อง การศึกษาโครงสร้าง และทำนองเสียงในวัจนกรรมการถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ ในภาษาฝรั่งเศสว่า "รูปคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ หมายถึง รูปที่ใช้เป็นคำถามใช้ในการถามเพื่อขอคำตอบรับหรือปฏิเสธ มีได้ต่าง ๆ กันหลายรูป ในการเขียนรูปคำถามจะลงท้ายด้วยเครื่องหมายแสดงการถามส่วนใหญ่ รูปคำถามจะมีส่วนแสดงการถาม หรือเกิดจากกฎการสลับที่คำบางรูปมีรูปเหมือนประโยคบอกเล่า แต่ รูปเสียงใช้ทำนองเสียงขึ้นแสดงการถาม" (อรรถย ชาติรัตน์กุล : 16)

นักไวยากรณ์จัดแบ่งประเภทคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ ในภาษา
ฝรั่งเศสเป็น 3 ประเภทคือ

- (1) ประเภทประโยคบอกเล่า + ทำนองเสียงขึ้น
- (2) ประเภทการสลบที่กริยากับประธาน
- (3) ประเภท Est-ce que

(1) ประโยคคำถามแบบประโยคบอกเล่า + ทำนองเสียงขึ้น
ลักษณะประโยคคำถามแบบนี้จะเป็นแบบรูปประโยคบอกเล่า
ลงท้ายประโยคด้วยเครื่องหมายแสดงการถาม และ เป็นทำนองเสียงขึ้น
ตัวอย่าง

ประโยคบอกเล่า

<u>Tu</u>	<u>aimes</u>	<u>Pierre</u>	(เธอรัก Pierre)
ประธาน	กริยา	กรรม	

ประโยคคำถาม

<u>Tu</u>	<u>aimes</u>	<u>Pierre</u> ?	(เธอรัก Pierre หรือเปล่า)
ประธาน	กริยา	กรรม	

ประโยคบอกเล่า

<u>Il</u>	<u>pleut</u>	(ฝนตก)
ประธาน	กริยา	

ประโยคคำถาม

<u>Il</u>	<u>pleut</u> ?	(ฝนตกหรือ?)
ประธาน	กริยา	

ประโยคบอกเล่า

<u>Tu</u>	<u>vois</u>	(เธอเห็น)
ประธาน	กริยา	

ประโยคคำถาม

<u>Tu</u>	<u>vois?</u>	(เธอเห็นไหม?)
ประธาน	กริยา	

(อรรถย ชาติวารัตนกุล : 2536)

จากตัวอย่างทั้ง 3 ที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่าประโยคคำถามแบบนี้ประกอบด้วย ประธาน + กริยา หรือ ประธาน + กริยา + กรรม ซึ่งเป็นรูปของประโยคบอกเล่า ซึ่งกริยานั้นจะผันไปตามเพศและพจน์ของประธาน และเมื่อเติมเครื่องหมายแสดงการถามดังรูป ? จะทำให้ประโยคบอกเล่า กลายเป็นประโยคคำถามดังนี้

Tu aimes Pierre	—————	Tu aimes Pierre?
ประโยคบอกเล่า		ประโยคคำถาม

(2) ประโยคคำถามแบบสลับที่กริยากับประธาน

การสลับที่ระหว่างกริยากับประธาน (Inversion du sujet) ประกอบด้วย 2 แบบ คือ ประโยคคำถามแบบ Inversion simple และประโยคคำถามแบบ Inversion Complexe

ประเภท Inversion Simple

คือ เขียนประธานกลับไปไว้หลังกริยาอย่างง่าย ๆ เพื่อให้ประโยคเป็นคำถาม เมื่อประธานเป็นบุรุษสรรพนาม

ตัวอย่าง

- Tu vas à l' école. (เธอไปโรงเรียน)

บุรุษสรรพนาม กริยา

ประโยคบอกเล่า

- Vas - tu à l' école? (เธอไปโรงเรียนหรือ?)

กริยา ประธาน

ประโยคคำถาม

จากตัวอย่างจะเห็นว่า Tu เป็นบุรุษสรรพนาม vas เป็นกริยา เมื่อทำเป็นประโยคคำถามแบบ Inversion simple คือนำกริยา vas มาวางไว้หน้าประธาน tu

ประเภท Inversion Complexe

คือ เมื่อประธานของประโยคเป็นนามให้เติม il, elle, ils, elles ซึ่งเป็นบุรุษสรรพนามเข้าหลังกริยา โดยไม่กลับที่ตั้งของนาม หรือ สรรพนาม ทั้งนี้แล้วแต่ว่าประธานจะเป็น เพศ, พจน์ใด

ตัวอย่างที่ 1

- Philippe vient de Londres. (ฟิลิปมาจากลอนดอน)

ประธาน กริยา

ประโยคบอกเล่า

- Philippe vient - il de Londres? (ฟิลิปมาจากลอนดอนหรือ?)

ประโยคคำถาม

ตัวอย่างที่ 2

- La cuisinière revient du marché. (แม่ครัวกลับจากตลาด)

ประธาน กริยา

ประโยคบอกเล่า

- La cuisinière revient-elle du marché?

(แม่ครัวกลับจากตลาดหรือ?)

ประโยคคำถาม

ตัวอย่างที่ 3

- Les enfants vont en classe aujourd'hui.

ประธาน กริยา

(เด็ก ๆ ไปโรงเรียนวันนี้)

ประโยคบอกเล่า

- Les enfants vont-ils en classe aujourd'hui?

(เด็ก ๆ ไปโรงเรียนวันนี้ไหม?)

ประโยคคำถาม

จาก 3 ตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นว่า ประธานของ 3 ประโยคบอกเล่า จะเป็นคำนาม คือ Philippe, la cuisinière และ les enfants ดังนั้น เมื่อทำเป็นประโยคคำถามจึงต้องหาบุรุษสรรพนาม ซึ่งมีเพศ และ พจน์ ตรงกับประธาน เช่น

Philippe = il, La cuisinière = elle, les enfants = ils วางไว้หลังกริยาดังตัวอย่างถือว่าการสลับที่ระหว่างประธานและกริยา แบบ Inversion Complexe

(3) ประโยคคำถามแบบ Est - ce que

ประโยคคำถามแบบนี้จะสร้างโดยการเขียนวลี Est - ce que หน้า
ประโยคบอกเล่า ประโยคนั้นจะกลายเป็นประโยคคำถาม เช่น

ตัวอย่างที่ 1

- Tu as une allumette (เธอมีไม้ขีดไฟหนึ่งก้าน)

ประธาน กริยา กรรม

ประโยคบอกเล่า

- Est - ce que tu as une allumette? (เธอมีไม้ขีดไฟสักก้านไหม?)

ประโยคคำถาม

ตัวอย่างที่ 2

- Vous allez au cinéma. (คุณไปดูภาพยนตร์)

ประธาน กริยา ส่วนขยาย

ประโยคบอกเล่า

- Est - ce que vous allez au cinéma? (คุณไปดูภาพยนตร์ไหม?)

ประโยคคำถาม

Est- ce que มาจากคำว่า C'est que เมื่อใช้ในประโยคมีความหมายเน้นย้ำ เช่น C'est que tu fais ça? ดังนั้น Est- ce que จึงเป็นคำถามแบบกลับรูป (inversion) ของคำว่า C'est que และถือว่าเป็นประโยคคำถามที่ต้องการเน้นย้ำในการถามด้วย

จากรูปแบบของประโยคคำถามปฏิเสธ 3 แบบ ดังที่กล่าวมาข้างต้น
ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ มี 3 รูปแปร คือ

รูปแปรที่ 1 แบบประโยคบอกเล่า + ทำนองเสียงขึ้น

รูปแปรที่ 2 แบบสลัดที่กริยากับประธาน

รูปแปรที่ 3 แบบ Est- ce que

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า รูปแปรที่ 1 และ 3 จะปรากฏในภาษาพูดมากกว่าในภาษาเขียน ส่วนรูปแปรที่ 2 จะปรากฏในภาษาเขียนมากกว่าในภาษาพูด

2.3.3 กาล (temps) : le passé simple

ผู้วิจัยกำหนดให้ กาล (temps) เป็นตัวแปรสำคัญอีกตัวหนึ่งในงานวิจัยฉบับนี้ ซึ่ง กาล (temps) แรกที่ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นตัวแปรภาษา คือ กาล (temps) le passé simple

สว่าง วงศ์พิวพันธ์ (2535 : 315) ได้อธิบาย เรื่อง le passé simple ในหนังสือไวยากรณ์ฝรั่งเศส ฉบับดวงกลมว่า "le passé simple" จะใช้ในกรณีต่อไปนี้

(1) le passé simple ใช้ในการบรรยายเรื่องราวติดต่อกัน เพื่อแสดงว่าการกระทำนั้นเกิดขึ้นในอดีต มีกำหนดเวลาอย่างแน่นอนในการเริ่มต้น และการสิ้นสุดของการกระทำ ไม่มีการกระทำซ้ำจนเป็นกิจวัตร เช่น temps (กาล) imparfait ซึ่งใช้บรรยายเหตุการณ์ที่กระทำซ้ำหรือเป็นประจำในอดีต le passé simple เป็นกาลที่บ่งถึงเหตุการณ์ที่เกิดและเสร็จสิ้นโดยไม่มี ความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน ดังนั้น passé simple จึงเป็นกาลอดีต ใช้ในการบรรยายเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ และเรียกกันว่า passé historique

ตัวอย่างที่ 1 : Thomas alva Edison perfectionna de nombreux
passé simple
appareils électrique et inventa le phonographe
passé simple
en 1877.

(โทมัส อัลวา เอดิสัน ได้พัฒนาเครื่องไฟฟ้าจำนวนมาก และได้ประดิษฐ์เครื่องเล่นจานเสียง ในปี 1877)

ตัวอย่างที่ 2 : Napoléon naquit à Ajaccio en 1769

passé simple

et mourut en 1821 à Ste Hélène.

passé simple

(นโปเลียนเกิดที่อาัจฉิโอะ เมื่อ ปี 1769 และ ตายในปี 1821 ที่เกาะแซ็งต์เอแลน)

ตัวอย่างที่ 3 : L' hiver de 1709 fut extrêmement

passé simple

rigoureux.

(ฤดูหนาวปี 1709 เป็นฤดูหนาวอย่างสุดขีด)

จาก 3 ตัวอย่างดังกล่าวมาแล้ว จะเห็นว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในอดีต เป็นเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ และมีกำหนดเวลาที่เกิด และสิ้นสุดอย่างแน่นอน จะเห็นได้จากจะมีปี คศ. กำกับไว้ เช่น ในตัวอย่างที่ 2 ที่บอกว่า Napoléon เกิดที่ไหน เมื่อปีใด และตายในปีใด ที่ไหน เหตุการณ์ดังกล่าวนี้จะใช้ temps (กาล) passé simple ในการบรรยาย

จาก 3 ตัวอย่างดังกล่าว จะเห็นว่า มีความแตกต่างของ verbe ที่จะเห็นในรูปต่างกัน เช่น perfectionna, inventa, naquit, mourut, fut ซึ่งความต่างนี้จะขึ้นอยู่กับ กลุ่มของกริยาในภาษาฝรั่งเศส โดยมาจาก รูปกริยาเดิมที่ยังไม่ได้ผันตามเพศ และ พจน์ของประธาน (infinitif) ดังนี้

le passé composé จะใช้ verbe être หรือ verbe avoir
 ผันในกาล le présent ตามเพศและพจน์ของประธาน และตามตัวสรูป
 participe passé และ การที่จะใช้ verbe être หรือ verbe avoir
 นั้น ขึ้นอยู่กับว่า participe passé ตัวนั้นต้องการที่จะผันกับ verbe ใด
 เช่น จากตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1 - Nous sommes partis
 présent participe passé
 ของ verbe être

ตัวอย่างที่ 2 - Nous avons pris
 présent participe passé
 ของ verbe avoir

แต่ กาล le passé composé มีความแตกต่างในการใช้กับกาล
 le passé simple ดังที่ สว่าง วงศ์พัวพันธ์ (2535 : 316) ได้กล่าว
 ไว้ว่า

"le passé simple ใช้แสดงอดีต ซึ่งแยกตัวออกเด็ดขาด
 จากปัจจุบันของการพูด และ การเขียน ไม่มีส่วนสัมพันธ์กับเหตุการณ์ปัจจุบันใด ๆ
 ทั้งสิ้น ดังนั้นจึงใช้กาล le passé simple ในการบรรยายเรื่องราวที่
 ตัดต่อสืบเนื่องกันอันเสร็จสิ้นไปแล้วโดยเด็ดขาด เช่น เรื่องราวในประวัติศาสตร์

แต่ le passé composé ใช้แสดงอดีตซึ่งยังมีส่วนสัมพันธ์อยู่กับผู้พูด
 หรือ ผู้เขียน และปัจจุบันกาล ดังนั้น กาล le passé composé จึงใช้ในการ
 พูดจาสนทนา และในการเขียนลายลักษณ์อักษรใด ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคำสนทนา
 เช่น ในการเขียนจดหมายติดต่อกัน

ตัวอย่าง : Nous sommes partis hier à 10 heures pour
 passé composé
 Genève ; le train nous y a conduits
 passé composé
 en une heure, de sorte que nous pouvons passer
 l' après-midi A 5 heures, nous avons pris le bateau
 passé composé
 et nous sommes rentrés à Lausanne avant la nuit.

(เมื่อวานเวลา 10.00 น. เราได้ออกเดินทางไปยังเจนีวา รถไฟพา
 เราไปถึงที่นั่นในหนึ่งชั่วโมง โดยที่เรามีเวลาตอนบ่ายที่เมืองนั้น พอ 5 โมง
 เราก็ได้ขึ้นเรือ และกลับมาที่ โลซาน ก่อนเวลากลางคืน)

อย่างไรก็ตามในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยไม่ได้มุ่งศึกษาเรื่อง le passé
 composé เพราะไม่ได้เป็นที่สังเกตว่า มีความแตกต่างกันในการใช้ ดังนั้น
 ตัวแปร ที่ผู้วิจัยกำหนดมุ่งศึกษาคือ le passé simple แต่เพียงอย่างเดียว
 และ ผู้วิจัยถือว่า คำกริยาทุกคำในรูปของกาล le passé simple เป็นรูปแปร
 ของตัวแปรนี้ ซึ่งผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่ารูปแปรนี้จะปรากฏในภาษาเขียนเท่านั้น

2.3.4 กาล (temps) : le plus-que-parfait

Le plus-que-parfait จะประกอบด้วย verbe être
 หรือ verbe avoir ที่ผันอยู่ในกาล (temps) imparfait แล้วตามด้วย
 participe passé ดังรูป

avoir imparfait + participe passé
 être

ตัวอย่างที่ 1 - J' avais nagé
 avoir participe passé
 (imparfait)

ตัวอย่างที่ 2 - Elle était sortie
 être participe passé
 (imparfait)

สว่าง วงศ์พิ้วพันธ์ (2535 : 316) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ
 ไวยากรณ์ฝรั่งเศส ฉบับดวงกมลว่า "ใช้กาล plus-que-parfait แสดงการ
 กระทำที่ล่วงไปแล้วในอดีต ก่อนหน้า กริยาในกาล passé composé หรือ
 imparfait กล่าวคือ ถ้ามีเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ในอดีต เหตุการณ์ที่เกิด
 ก่อนเสร็จสิ้นก่อนใช้ plus-que-parfait เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังใช้
 passé composé หรือ imparfait

ตัวอย่างที่ 1 Quand tu m' as téléphoné, J' étais sorti
 passé composé plus-que-parfait
 (เมื่อเธอได้โทรศัพท์ถึงฉัน ฉันได้ออกไปก่อนแล้ว)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่าในประโยคนั้นจะมีเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์
 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน คือ ฉันได้ออกไปก่อน จะใช้กาล (temps)
 plus-que-parfait

ส่วนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง คือ เธอโทรศัพท์ถึงฉัน จะใช้กาล
 temps) passé composé

ตัวอย่างที่ 2 Quand il avait bien déjeuné, il était de
 plus-que-parfait imparfait
 bonne humeur.

(เมื่อเขาได้รับประทานอาหารกลางวันเรียบร้อยแล้ว เขาก็มีอารมณ์ดี)

(จาก Grammaire du français d'aujourd'hui)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่าในประโยคนี้มี 2 เหตุการณ์เช่นเดียวกับในตัวอย่างที่ 1 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน คือ เขาได้รับประทานอาหารกลางวัน เป็น plus-que-parfait ส่วนอีกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากเกิดเหตุการณ์แรก คือ เขามีอาการดี ซึ่งเป็นการบอกสภาพอาการในขณะนั้นจะใช้ กาล (temps) imparfait

ดังนั้นในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยถือว่า คำกริยาทุกคำในรูปของกาล le plus-que-parfait เป็นรูปแปรของตัวแปรนี้ ซึ่งผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า รูปแปรนี้จะปรากฏในภาษาเขียนมากกว่าในภาษาพูด

2.3.5 กรรมวาก : la voix passive

ตัวแปรสุดท้ายซึ่งเป็นตัวแปรภาษาที่ผู้วิจัยได้กำหนดให้เป็นตัวแปรสำคัญในงานวิจัยฉบับนี้คือ กรรมวาก (la voix passive)

Jean Dubois และ René Lagane (1989 : 167) ได้กล่าวถึง la voix passive ไว้ในหนังสือ La Nouvelle Grammaire du français ว่า "เป็นการพูดถึงรูปประโยคที่ประธานถูกกระทำ ใช้รูป verbe être + le participe passé" ซึ่งมีหลักการเปลี่ยนโครงสร้างจากประโยค active

1. เปลี่ยนกรรมเป็นประธาน
2. ใช้ verbe être มาช่วย โดยผันให้เป็นกาล (temps) เดียวกับกริยาในประโยคเดิม
3. เปลี่ยนกริยาในประโยคเดิม เป็น participe passé และเติม accord (การเติม e เมื่อเป็นเพศหญิงเอกพจน์, s เมื่อเป็นเพศชายพหูพจน์, es เมื่อเป็นเพศหญิงพหูพจน์) ตามประธานในประโยค passive

4. เติม prépositions par หรือ de
5. เปลี่ยนประธานไว้หลังบุพบท par หรือ de

ตัวอย่าง 1 : กาล (temps) présent

Actif : Les jeunes regardent cette émission.

(วัยรุ่นดูรายการนี้แล้ว)

Passif : Cette émission est regardée par les jeunes.

(รายการนี้วัยรุ่นดู)

ตัวอย่าง 2 : กาล (temps) passé composé

Actif : Les jeunes ont regardé cette émission.

Passif : Cette émission a été regardée par les jeunes.

ตัวอย่าง 3 : กาล (temps) Imparfait

Actif : Les jeunes regardaient cette émission.

Passif : Cette émission était regardée par les jeunes.

ตัวอย่าง 4 : กาล (temps) futur simple

Actif : Les jeunes regarderont cette émission.

Passif : Cette émission sera regardée par les jeunes.

(จาก A vous de pratiquer : วัฒนธรรม ภัทรกิจนิรันดร:

2536 : 3)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่า การเปลี่ยนประโยคจาก Actif เป็น passif คือใช้กรรมในประโยค Actif ซึ่งในตัวอย่าง คือ cette émission มาเป็นประธานในประโยค passif จากนั้นจะผัน

verbe être ในกาล (temps) เดิมของประโยค actif และนำกริยาในประโยคเดิม ซึ่งในที่นี้คือ regarder ทำเป็น participe passé ในรูปที่ regardé และเติม accord ตามประธาน ซึ่งประธานของประโยค คือ cette émission ซึ่งเป็นเพศหญิงเอกพจน์ ดังนั้น regardé ต้องเติม e เป็น regardée จากนั้นเติม préposition par และ นำประธานของ actif คือ les jeunes มาเป็นกรรมของประโยค passif

จากที่ผู้วิจัยได้พูดคุยกับชาวฝรั่งเศสซึ่งเป็นเจ้าของภาษา ผู้วิจัยสังเกตว่าเจ้าของภาษาจะไม่นิยมใช้ประโยค passif ในภาษาพูด แต่จะหลีกเลี่ยงโดยการใช้ on แทน เช่น

ตัวอย่างที่ 1

Passif : Le blessé est transporté à l' hôpital.

(คนเจ็บถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล)

แต่เวลาพูดใช้เป็นประโยค actif โดยใช้ on เข้ามาช่วยเป็นประธานดังนี้

Actif : On transporte le blessé à l' hôpital.

(เราส่งคนเจ็บไปโรงพยาบาล)

ตัวอย่างที่ 2

Passif : Cette chanson est chantée à Noël.

(เพลงนี้ถูกร้องในวันคริสต์มาส)

Actif : A Noël on chante toujours cette chanson.

(ในวันคริสต์มาส เราชร้องเพลงนี้เสมอ ๆ)

นอกจากนี้เราสามารถ^{มี}ใช้ verbes pronominaux de sens passif ได้ ซึ่งรูป pronominal (เอกพจน์ของ pronominaux) จะใช้ se นำหน้า verbe

ตัวอย่าง

Actif : On emploie souvent ce mot. (เราใช้คำ^{มี}บ่อย)

Passif : Ce mot s'emploie souvent. (คำ^{มี}ถูกใช้บ่อย)

Actif : On ne dit pas cela en Thaïlande.

(เราไม่พูดสิ่ง^{มี}นั้นในประเทศไทย)

Passif : Cele ne se dit pas en Thaïlande.

(สิ่ง^{มี}นั้นไม่ถูกพูดในประเทศไทย)

การใช้ verbes pronominaux de sens passif ได้นั้น Jean Dubois และ René Lagane (1989 : 169) ได้พูดถึงเรื่องนี้ว่า ประธานของประโยค passif จะต้องเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตเท่านั้น จึงจะใช้ passif ในรูปนี้ได้ เช่น เราจะใช้ว่า

- Ce tissu se fabrique en Angleterre.

(ผ้าถูกผลิตในประเทศไทย)

แต่จะไม่ใช่ว่า

- Le président s'est élu. (ประธานาธิบดีถูกเลือก)

เพราะ Ce tissu คือ ผ้า เป็นสิ่งของ แต่ Le président คือ ประธานาธิบดี นั้น เป็น คน ดังนั้น ต้องใช้ว่า

- Le président a été élu. (ประธานาธิบดีถูกเลือก)

จึงจะถูกต้อง

ในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ la voix passive เป็นตัวแปรซึ่งมี 2 รูปแปร ดังนี้คือ

- (1) รูปแปรที่เป็น passif คือ être + le participe passé หรือ verbes pronominaux de sens passif
- (2) รูปแปรที่เป็น non-passif คือ ไม่ปรากฏรูปดังรูปแปรที่ 1

ผู้วิจัยคาดว่ารูปแปรที่เป็น Passif คือ รูปแปรที่ 1 จะปรากฏในภาษาเขียนมากกว่าในภาษาพูด